Wana Weidneri südda läks õige rahutumaks tema haige-woodi peal, surma ligidus, tulew igawene aeg ja kohtu-päew, kus kõik teud, sõnad ja mõtted kaalutud ja üles arwatud saawad, kus ühtigi peitu ei jää, — tegiwad tarretanud südant järelandlikumaks, kõwat pead pehmemaks.

Tema ei kahjetsenud mitte, et Ernsti tagasi tõukanud, tema oli suureline oma isa-õiguse peale. Ja, oleks Ernst tulnud kahjetsewa südamega isat lepitama, enne kui isa maa pealt lahkus, siis ei oleks tema teda mitte ära tõukanud. Aga tema teadis, et Ernst mitte andeksandmise sõna ei igatsenud, waid raha. — —

Aga ööd ja pääwad ei annud tüli wennaga temale rahu. Wana mees aeles rahutu ühe külje pealt teise peale. Ligi nelikümmend aastat oli tema Eduarti süüdlaseks pidanud, kelle kohus oleks esimest sammu leppimise poole astuda. Nüüd, kus surm tema ukse ees seisis, et eht järgmisel tunnil üle läwe tema aseme ette astuks ja hüüaks: „Nüüd! möödas on mailma aeg! igawene aeg algab!" — nüüd näitas temal tema enese süü järsku suurem kui iialgi, ja see kaswis üheşt tunnist teise ja weeretas määratumat koormat tema rinna peale, et waewalt hinge tõmmata wõis. Ja tema pidi omale ette kujustama ikka ja ikka, kuida wiimasel pääwal tema ja tema wenna süüd

kaalu peale pannakse, ja kuida tema ka palawiku wärinas kaalude peale waatas, ikka langes see, kus „Karl" peal seisis, sügawamale, sügawamale. — Nüüd, surma silma ees, nüüd ei tahtnud ouawabandamised, mis peale inimese-põlwe tema saatjad olnud, enam mõjuda, ja wana mehe südames tõusis hirm, suur hirm.

Ja kui kirikuõpetaja tuli ja teda manitses oma koda korraldada, s. o. rahu teha oma wennaga, siis oli tema selleks walmis — Ja, üks tõsine, üks wägew asi on surmaga. Mida pikad aastad korda saata ei suutnud, seda teeb surm silmapilgul. Weel kord, ligi nelikümmend aasta takka, — wiimast korda — andsiwad Karl ja Eduard Weidner üksteisele kätt, weel kord, ligi nelikümmend aasta takka, — wiimast korda — waatasiwad wennad üksteise silmi, ja üks ütles teisele: „Olgu kõik unustatud ja andeks antud." — Kaks tundi pärast seda pani Karl Weidner omad silmad kinni, et kõige kõrgema kohtumõistja ette astuks.

Karl Weidner oli maha maetud, ja tema wend oli lepitatud südamega tema surnukirstu järel käinud ja rahu tuli tema südamesse, kui pihutäie mulda surnukirstu peale wiskas, milles tema wend puhkas kui wana, wäsinud mees, tema wend, kes ainult mõned sammud temast eemal elanud, ja kellega tema wiimast sõna rääkinud, kui tema